

FILOTÁS KARINA

Nyarló

Van egy kis szeglete a nemlétezésnek,
aminek a stégjét nyalja a Balaton.
Másoktól távol épült, mégis
mindenki mástól kérdezem,
hogyan tetszik a szín, amit nem
én választottam neki.
Foltozzuk a falát, beázott a sós létől.
Tetőgerendás nosztalgiát ültetünk
a felporlott földbe. Javítgatom,
ha a sűrű túllétezésben elfelejtem,
mit is felejték el pontosan. Ide
meghatározott időszakban
illene csak elbújni, mégis
akkor jövök, mikor nem várnak.
Akkor jobban ízlik a csend.
Azt mondják, mások árnyékát
önző dolog ellopni. Pedig az hűsebb,
mint a sajátom. A szabadstrandról
szabad akaratot is leakasztok.
Ott hagyták, egészen elfelejtették.
Pedig hiánycikk, mint a homokba
rajzolt szív a monogramjainkkal.
Ha Te rajzolnál olyat, kiásnám
a földdarabot. Helye lenne
az emlékirataimban.
Azután a stégről néznénk az egynyári
szabít. Kivettünk, mert
mások megengedték, hogy
kicsit, csak úgy magunknak,
szabadok legyünk.
Néha csak egyszerűen, mintha
magától értetődne,
belemerülnék anyám főztjébe,
számolnám a lyukakat a szocreál maradványokon,
elhinném, hogy nyárrá csináltuk a telet,
hogyan a felhúzott térdem nem olyan ismerős,
és hogyan el tudom hagyni a kulcsot,
amit sokadszorra magamba törtem.
Azt hiszem, ideje nyaralni mennem.
Kibérlem a tekinteted.
Kezdsnek jó lesz.

Idő-utazás

Begombócolt csend utazik velünk a buszon.
Jegyet sem vesz, csak mosolyog.
Olyan mindentudóan.
Nem szólunk közbe.
Olyan semmittudóan.
Felszállnak.
Szemcsillogás.
Roppan a nosztalgia, édes az illata.
Puha, ráfekszenek.
Erzsi az.
Jolán az.
Erzsi Jolánja 1968 decemberéből.
Jolán Erzsije a Honvéd kórházból.
Megörülnek.
Simul a ránc, a korlátra akasztják
a hátfájást meg az unokák hiányát.
Újra nővéruhában virulnak, pletykálnak,
aggódnak, szeretnek.
Összeérnek a kezek, a vonalaikba íródunk.
A találkozás felpezsgett nyakáról lecsavarják
a kupakot.
Elborít, úszunk benne mi is.
Mintha csak lapulna otthon nekünk is egy
Jolán és egy Erzsi 68-ból.
Hirtelen fékezés.
Megállunk, végállomás.
A megszakadt pillanatban csak a csend áll fel.
Leszáll.
Még mindig mosolyog.
Utána száll a két fiatal nővérke a Honvédból.
Ahogy elhagyják a buszt, megöregednek.